

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέσα στον τάφο

Στο μυαλό της δεν υπήρχε παρά μια κραυγή.

Ένα παράπονο.

Μέσα στο κεφάλι της, φώναζε από απόγνωση, ούρλιαζε από λύσσα, πόνο, μοναξιά. Όλα αυτά που, μήνα με τον μήνα, την είχαν απογυμνώσει από την ανθρωπινή της υπόσταση.

Εκλιπαρούσε επίσης.

Έλεος, έλεος, έλεος... Βγάλτε με αποδώ, σας ικετεύω...

Μέσα στο κεφάλι της, φώναζε κι εκλιπαρούσε κι έκλαιγε. Αλλά μόνο μέσα στο κεφάλι της: στην πραγματικότητα, κανένας ήχος δεν έβγαινε από τον λαιμό της. Μια ωραία πρωία είχε ξυπνήσει σχεδόν μουγγή. Μουγγή... Αυτή, που της άρεσε πάντα να μιλάει, που οι λέξεις της έρχονταν με τόση ευκολία, οι λέξεις και τα γέλια...

Μέσα στο σκοτάδι, άλλαξε θέση για ν' ανακουφίσει τη μυϊκή ένταση. Ήταν καθισμένη κατάχαμα, πάνω στο χωμάτινο έδαφος, με την πλάτη ακουμπισμένη στον πέτρινο τοίχο. Μερικές φορές ξάπλωνε εκεί ή πήγαινε πάνω στο άθλιο στρώμα της σε μια γωνία. Περνούσε το περισσότερο διάστημα με το να κοιμάται ξαπλωμένη

σε εμβρυακή στάση. Όταν σηκώνόταν, έκανε μερικές διατάσεις ή περπατούσε λιγάκι – τέσσερα βήματα μπρος, τέσσερα πίσω, όχι περισσότερο, το μπουντρούμι της ήταν δύο μέτρα επί δύο. Επικρατούσε μια ευχάριστη ζέστη. Ήξερε εδώ κι αρκετό καιρό πως θα πρέπει να υπήρχε ένα λεβητοστάσιο από την άλλη μεριά της πόρτας λόγω της ζέστης αλλά και λόγω των διαφόρων ήχων: βουητά, κροταλίσματα, σφυρίγματα. Δεν φορούσε το παραμικρό ρούχο. Ήταν ολόγυμνη, όπως τη γέννησε η μάνα της. Για μήνες, ίσως για χρόνια. Έκανε την ανάγκη της σε έναν κουβά και λάμβανε δύο γεύματα την ημέρα, εκτός από τις φορές που εκείνος απουσίαζε: τότε περνούσε πολλές μέρες μόνη, χωρίς να φάει ή να πιει, και την τυραννούσαν η πείνα, η δίψα κι ο φόβος του θανάτου. Υπήρχαν δύο ανοίγματα στην πόρτα: ένα κάτω χαμηλά απ' όπου της περνούσε το φαγητό της και ένα άλλο στη μέση απ' όπου την παρακολουθούσε. Ακόμα κι όταν τα δύο ανοίγματα ήταν κλειστά, άφηναν δύο ισχνές ακτίνες φωτός να διατρυπούν το σκοτάδι του κελιού της. Τα μάτια της είχαν συνηθίσει εδώ και πολύ καιρό στο μισοσκοτάδο και μπορούσαν να ξεχωρίσουν λεπτομέρειες στο έδαφος και στους τοίχους που κανείς άλλος δεν θα κατάφερνε να δει.

Στην αρχή, είχε εξερευνήσει το κλουβί της κι αφουγκραζόταν τον παραμικρό θόρυβο. Είχε ψάξει τρόπους για να το σκάσει, κάποιο λάθος στο σύστημά του, την παραμικρή χαλάρωση από πλευράς του. Στη συνέχεια, σταμάτησε ν' ασχολείται. Δεν υπήρχε κανένα λάθος, καμία ελπίδα. Δεν θυμόταν πλέον πόσες εβδομάδες, πόσοι μήνες είχαν περάσει από την απαγωγή της. Από την προηγούμενη ζωή της. Μία φορά την εβδομάδα περίπου, ίσως περισσότερο, ίσως λιγότερο, τη διέταζε να περάσει το χέρι της από το άνοιγμα της πόρτας και της έκανε μια ενδοφλέβια ένεση. Ήταν επώδυνο, διότι ήταν αδέξιος με το υγρό πηχτό. Έχα-

νε σχεδόν αμέσως τις αισθήσεις της, κι όταν ξυπνούσε, βρισκόταν στην τραπεζαρία, εκεί πάνω, καθισμένη σε μια βαριά πολυθρόνα με ψηλή πλάτη, με τα πόδια και τον κορμό της δεμένα στο κάθισμα. Πλυμένη, αρωματισμένη και ντυμένη... Μέχρι και τα μαλλιά της μοσχοβολούσαν σαμπουάν, μέχρι και η ανάσα της, που θα πρέπει να ήταν βρομερή όλο τον υπόλοιπο καιρό, μύριζε οδοντόπαστα και μέντα. Στο τζάκι έκαιγε μια φωτιά. Επάνω στο τραπέζι από σκούρο ξύλο, που έλαμπε σαν λίμνη, ήταν αναμμένα κεριά και μια απολαυστική μυρωδιά άχνιζε από τα πιάτα. Πάντα ακουγόταν κλασική μουσική από το στερεοφωνικό. Με το που άκουγε τη μουσική, έβλεπε τις φλόγες, ένιωθε τα καθαρά ρούχα πάνω στο δέρμα της, άρχιζαν να τρέχουν κυριολεκτικά τα σάλια της σε μια μορφή παβλοφικής αντίδρασης. Πριν την κοιμίσει και τη βγάλει από το κελί της, την άφηνε πάντα νηστική για είκοσι τέσσερις ώρες.

Από τους πόνους στην κοιλιά της, ωστόσο, καταλάβαινε πως την είχε κακοποιήσει σεξουαλικά ενόσω κοιμόταν. Αρχικά, σε αυτή τη σκέψη είχε κατακλυστεί από φρίκη και, ξυπνώντας μέσα στο κελάρι, είχε ξεράσει στον κουβά το πρώτο αληθινό της γεύμα. Τώρα δεν την επηρέαζε πια. Κάποιες φορές αυτός δεν έλεγε τίποτα, άλλες πάλι μιλούσε ασταμάτητα, αλλά εκείνη σπανίως τον άκουγε· το μυαλό της δεν ήταν πλέον συνηθισμένο να παρακολουθεί μια συζήτηση. Οι λέξεις «μουσική», «συμφωνία», «ορχήστρα» επανέρχονταν ωστόσο συνεχώς στις κουβέντες τους, καθώς κι ένα όνομα: Μάλερ.

Πόσο καιρό ήταν αιχμάλωτη; Μέσα στον τάφο της, δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα. Διότι αυτό ήταν, ένας τάφος. Από τον οποίο, είχε καταλάβει βαθιά μέσα της, δεν θα ξανάβγαινε ποτέ ζωντανή. Κάθε ελπίδα την είχε εγκαταλείψει εδώ και πολύ καιρό.

Αναπολούσε τον υπέροχο, απλό καιρό που ήταν ελεύθερη. Την τελευταία φορά που είχε γελάσει, που είχε δεχθεί φίλους στο σπίτι της, που είχε δει τους γονείς της. Τη μυρωδιά ενός καλοκαιρινού μπάρμπεκιου, το βραδινό φως ανάμεσα στα δέντρα του κήπου και τα μάτια του γιου της στο ηλιοβασίλεμα. Πρόσωπα, γέλια, παιχνίδια... Ξανάβλεπε τον εαυτό της να κάνει έρωτα με άνδρες, με έναν άνδρα συγκεκριμένα. Αυτή τη ζωή που θεωρούσε συνηθισμένη και που στην πραγματικότητα ήταν ένα θαύμα. Πόσο πολύ μετάνιωνε τώρα που δεν την είχε απολαύσει ακόμα περισσότερο! Αντιλαμβανόταν πως ακόμα κι οι στιγμές θλίψης και πόνου δεν ήταν τίποτα μπροστά σ' αυτή την κόλαση. Σ' αυτή τη μη ύπαρξη θαμμένη σ' αυτό το μη μέρος. Απομονωμένη από τον κόσμο. Υπέθετε πως μόνο μερικά μέτρα πέτρας, τσιμέντου και χρώματος τη χώριζαν από τον πραγματικό κόσμο, αλλά παράλληλα, εκατοντάδες πόρτες, χιλιόμετρα διαδρόμων και κάγκελα δεν θα μπορούσαν να τη χωρίζουν περισσότερο απ' αυτόν.

Ωστόσο, μια μέρα, η ζωή κι ο κόσμος ήταν εκεί, τόσο κοντά. Για κάποιον άγνωστο λόγο, ο δεσμών της είχε αναγκαστεί να τη μετακινήσει εσπευσμένα. Την είχε ντύσει βιαστικά, της είχε δέσει τα χέρια στην πλάτη με πλαστικές χειροπέδες και της είχε βάλει μια υφασμάτινη τσάντα στο κεφάλι. Στη συνέχεια, την είχε βάλει να ανέβει κάτι σκαλοπάτια και είχε βρεθεί έξω στον καθαρό αέρα. Στον καθαρό αέρα... Παραλίγο να χάσει τις αισθήσεις της από το σοκ.

Με το που είχε νιώσει τη θαλπωρή του ήλιου στους ώμους και στα γυμνά της μπράτσα, είχε φανταστεί το φως μέσα από την πάνινη τσάντα, είχε αναπνεύσει τη μυρωδιά της υγρής γης και των αγρών, το άρωμα της ανθισμένης βλάστησης, κι είχε ακούσει το τιτίβισμα των πουλιών με την ανατολή του ήλιου,

παραλίγο να λιποθυμήσει. Είχε κλάψει τόσο πολύ, που είχε μουσκέψει το ύφασμα της τσάντας.

Στη συνέχεια, την είχε ξαπλώσει πάνω σε μια μεταλλική επιφάνεια κι είχε εισπνεύσει μια μυρωδιά εξάτμισης και πετρελαίου κίνησης. Παρόλο που δεν μπορούσε να φωνάξει, ο άνδρας της έχωσε βαμβάκι στο στόμα και στη συνέχεια το κάλυψε με λευκοπλάστη για απόλυτη σιγουριά. Είχε επίσης δέσει τους καρπούς και τους αστραγάλους της μαζί, για να μην μπορεί να κλοτσάει τα τοιχώματα του οχήματος. Είχε νιώσει τη δόνηση της μηχανής και το φορτηγάκι είχε ξεκινήσει να χοροπηδάει πάνω στο ανώμαλο έδαφος προτού βγει στον δρόμο. Όταν είχε επιταχύνει απότομα κι εκείνη άκουγε πολλά αυτοκίνητα να τους προσπερνούν, είχε καταλάβει πως έτρεχαν σε κάποιον αυτοκινητόδρομο.

Το χειρότερο απ' όλα ήταν τα διόδια. Άκουγε φωνές, μουσική, ήχους από μηχανές ολόγυρά της, τόσο κοντά... εκεί δίπλα, από την άλλη μεριά της λαμαρίνας. Δεκάδες άνθρωποι. Γυναίκες, άνδρες, παιδιά, μόνο μερικά εκατοστά παραπέρα! Τους άκουγε! Την είχε κατακλύσει ένας χείμαρρος συναισθημάτων. Γελούσαν, μιλούσαν, πηγαινοέρχονταν, ζωντανοί κι ελεύθεροι. Αγνοούσαν πλήρως την παρουσία της, τόσο κοντά τους, τον αργό της θάνατο, τη ζωή της στη σκλαβιά... Είχε κουνήσει το κεφάλι της μέχρι να το κοπανήσει πάνω στη λαμαρίνα κι η μύτη της είχε ματώσει πάνω στη λιγδιασμένη επιφάνεια.

Στη συνέχεια, είχε ακούσει τον δεσμώτη της να λέει «ευχαριστώ» και το φορτηγάκι να ξεκινάει ξανά. Ήθελε να ουρλιάξει.

Την ημέρα της μετακίνησής της είχε πολύ καλό καιρό, κι ήταν σχεδόν σίγουρη πως τα πάντα ήταν ανθισμένα. Άνοιξη. Πόσες ακόμη εποχές θα περάσουν προτού τη βαρεθεί, προτού τρελαθεί εντελώς, προτού τη σκοτώσει; Είχε ξαφνικά τη βεβαιότητα πως

οι φίλοι της, η οικογένειά της κι η αστυνομία τη θεωρούσαν ήδη νεκρή. Μόνο ένα πλάσμα στον κόσμο ήξερε πως ήταν ακόμη ζωντανή, κι ήταν ένας δαίμονας, ένα φίδι, ένα Ίνκουμπους*. Δεν θα ξανάβλεπε ποτέ το φως της μέρας.

* Incubus στα λατινικά, αρσενικός δαίμονας που επισκέπτεται τις γυναίκες ενόσω κοιμούνται κι έχει σεξουαλική επαφή μαζί τους. (Σ.τ.Μ.)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

1

Κούκλες

*Ήταν εκεί, μέσα στον κήπο στα σκοτεινά,
παραμόνευε εν ψυχρώ του δολοφόνου η σκιά,
σκιά στη σκιά πάνω στο όχι πράσινο μα πιότερο
κόκκινο χορτάρι από το αίμα της νυχτιάς.
Πάνω στα δέντρα τραγουδώντας ένα αηδόνι,
προκαλούσε τον Απόλλωνα και τον Μαρσύα.
Στο βάθος ένα κιόσκι από φωλιές και γκι
φτιάχνουν ένα τοπίο βουκολικό...*

Ο Όλιβερ Ουίνσο σταμάτησε να γράφει. Τα βλέφαρά του πετάρισαν. Κάτι στο οπτικό του πεδίο είχε τραβήξει – ή μάλλον αποσπάσει την προσοχή του. Μια λάμψη έξω από το παράθυρο. Σαν φλας φωτογραφικής μηχανής.

Η καταιγίδα λυσομανούσε γύρω από το Μαρσάκ.

Εκείνο το βράδυ, όπως όλα τα άλλα βράδια, καθόταν στο γραφείο του. Έγραφε ένα ποίημα. Το γραφείο του βρισκόταν στον πρώτο όροφο του σπιτιού που είχαν αγοράσει με τη γυναίκα του πριν από τριάντα χρόνια στη νοτιοδυτική Γαλλία. Ήταν ένα δωμάτιο με τοίχους επενδυμένους από ξύλο οξιάς, καλυμμένο σχεδόν ολόκληρο από βιβλία. Κυρίως βιβλία αγγλικής και αμερικανικής ποίησης του 19ου και 20ού αιώνα: Κόουλιτζ, Τέ-

νισον, Ρόμπερτ Μπερνς, Σούνμπερν, Ντίλαν Τόμας, Λάρκιν, Ε.Ε. Κάμινγκς, Πάουντ...

Γνώριζε πως δεν θα τους έφτανε ποτέ ούτε στο μικρό τους δαχτυλάκι, αλλά δεν τον ένοιαζε.

Δεν είχε δείξει ποτέ σε κανέναν τα ποιήματά του. Πλησίαζε στον χειμώνα της ζωής του, ακόμη και το φθινόπωρο ήταν πλέον πίσω του. Σύντομα, θα άναβε μια μεγάλη φωτιά στον κήπο και θα πετούσε μέσα τα εκατόν πενήντα μαύρα σημειωματάρια. Συνολικά πάνω από είκοσι χιλιάδες ποιήματα. Ένα ποίημα την ημέρα για πενήντα επτά συναπτά έτη. Πιθανότατα το πιο καλά κρυμμένο μυστικό της ζωής του. Ούτε στη δεύτερη γυναίκα του δεν επέτρεψε να τα διαβάσει.

Ύστερα από τόσα χρόνια, συνέχιζε ν' αναρωτιέται από πού αντλούσε την έμπνευση. Κοιτώντας πίσω τη ζωή του, δεν ήταν παρά μια μακρά ακολουθία ημερών οι οποίες τελείωναν πάντα με ένα ποίημα που έγραφε το βράδυ στην ηρεμία του γραφείου του. Όλα τα ποιήματα είχαν ημερομηνία. Μπορούσε να ξαναβρεί αυτό που είχε γράψει τη μέρα που γεννήθηκε ο γιος του ή τη μέρα που πέθανε η πρώτη του γυναίκα ή τη μέρα που άφησε την Αγγλία για τη Γαλλία. Δεν έπεφτε ποτέ για ύπνο προτού το τελειώσει – ορισμένες φορές στη μία ή στις δύο τα ξημερώματα, ακόμη και τον καιρό που εργαζόταν. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε ανάγκη από πολύ ύπνο κι επιπλέον δεν έκανε κάποια δουλειά που απαιτούσε καλή φυσική κατάσταση: ήταν καθηγητής Αγγλικών στο Πανεπιστήμιο του Μαρσάκ.

Ο Όλιβερ Ούνινο θα έκλεινε τα ενενήντα.

Ήταν ένας κομψός κι ήσυχος γεράκος που γνώριζαν όλοι. Όταν είχε εγκατασταθεί σ' αυτή τη γραφική μικρή πανεπιστημιούπολη, του είχαν αμέσως βγάλει το παρατσούκλι «ο Άγγλος». Ήταν

προτού οι συμπατριώτες του πέσουν σαν τις ακρίδες σε όποιες παλιές πέτρες της περιοχής ήθελαν αναπαλαίωση, με αποτέλεσμα το παρατσούκλι του να εξασθενήσει με τον καιρό. Σήμερα δεν ήταν παρά ένας ανάμεσα στους εκατοντάδες Άγγλους της περιοχής. Με την οικονομική κρίση όμως, οι Άγγλοι έφευγαν ο ένας μετά τον άλλον προς μέρη πιο ελκυστικά από οικονομικής άποψης, όπως η Κροατία, η Ανδαλουσία, κι ο Όλιβερ αναρωτιόταν αν θα ζούσε για αρκετό καιρό ακόμη ώστε να ξαναγίνει ο μοναδικός Άγγλος του Μαρσάκ.

*Μέσα στη γεμάτη με νούφαρα λίμνη
Γλιστράει η χωρίς πρόσωπο σκιά,
Η λεπτή και ζοφερή μορφή αυτού
Σαν κοφτερή λάμα μαχαιριού.
Σταμάτησε ξανά.*

Μουσική... Του φάνηκε πως άκουγε μουσική μέσα από το σταθερό χτύπημα της βροχής κι από τις βροντές που αντηχούσαν ασταμάτητα στον ουρανό. Αποκλείεται να ήταν η Κριστίν; κοιμόταν εδώ και πολλή ώρα. Ναι, ερχόταν απέξω κλασική μουσική...

Ο Όλιβερ μόρφασε αποδοκιμαστικά. Ο ήχος θα πρέπει να ήταν στο τέρμα για ν' ακούγεται μέσα στο γραφείο του παρά την καταιγίδα και το κλειστό παράθυρο. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί στο ποίημά του αλλά μάταια. Η καταραμένη μουσική!

Ενοχλημένος, κοίταξε ξανά στο παράθυρο. Η λάμψη από τις αστραπές διαπερνούσε τα στόρια μέσα από τα οποία ο Όλιβερ μπορούσε να δει τη βροχή που έπεφτε. Η καταιγίδα φαινόταν να έχει επικεντρώσει όλη της τη μανία πάνω από τη μικρή πόλη,

κλείνοντάς τη σ' ένα υγρό κουκούλι, αποκόβοντάς την από τον υπόλοιπο κόσμο.

Έσπρωξε την καρέκλα του και σηκώθηκε.

Πήγε στο παράθυρο κι ανασήκωσε μερικές περσίδες για να δει στον δρόμο. Το νερό είχε φτάσει στο ύψος του πεζοδρομίου. Πάνω από τις στέγες, λεπτές αστραπές έσκιζαν το σκοτάδι, σαν να ήταν σχέδια ενός φωτοβόλου σειсмоγράφου.

Τα φώτα στο απέναντι σπίτι ήταν όλα αναμμένα. Μήπως είχαν κάποια γιορτή; Στο εν λόγω σπίτι, μια αστική μονοκατοικία με κήπο στο πλάι και μ' έναν ψηλό τοίχο μπροστά να την προστατεύει από τον δρόμο και από τα βλέμματα των περαστικών, ζούσε μια γυναίκα μόνη. Ήταν καθηγήτρια στο Λύκειο του Μαρσάκ, στις προπαρασκευαστικές τάξεις για φιλολογικές σπουδές, ένα από τα πιο δυνατά τμήματα της περιοχής. Ήταν μια όμορφη γυναίκα πατημένα τα τριάντα με καστανά μαλλιά και κομψή σιλουέτα. Θα άρεσε πολύ στον Όλιβερ αν ήταν σαράντα χρόνια νεότερος. Κάποιες φορές της έριχνε κρυφές ματιές όταν έκανε ηλιοθεραπεία στην ξαπλώστρα της, προστατευμένη από τα αδιάκριτα βλέμματα, πλην του δικού του, καθώς ο κήπος της ήταν ακριβώς κάτω από το παράθυρο του γραφείου του. Τώρα όμως κάτι δεν πήγαινε καλά. Τα φώτα ήταν αναμμένα και στους τέσσερις ορόφους του σπιτιού κι η πόρτα της εισόδου που έβλεπε στον δρόμο ήταν ορθάνοιχτη, ενώ ένα μικρό φανάρι φώτιζε μέσα στη βροχή το κατώφλι.

Ωστόσο, δεν έβλεπε κανέναν μέσα από τα παράθυρα.

Στο πλάι, οι μπαλκονόπορτες που ένωναν το σαλόνι με τον κήπο ήταν ορθάνοιχτες και κοπανούσαν από τον αέρα, κι η κλίση της βροχής ήταν τέτοια που θα πρέπει να μούσκευε το πάτωμα στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο Όλιβερ έβλεπε τη βροχή να πέφτει πάνω στις πλάκες της αυλής και πάνω στο γρασίδι.

Αναμφίβολα από εκεί ερχόταν η μουσική. Ένωσε τον σφυγμό του να γίνεται πιο δυνατός. Το βλέμμα του στράφηκε αργά προς την πισίνα.

Έντεκα μέτρα επί επτά. Ολόγυρα πλάκες στο χρώμα της άμμου. Ένας βατήρας για βουτιές.

Ένωσε μια σκοτεινή υπερδιέγερση, αυτή που σε κατακλύζει όταν κάτι ασυνήθιστο έρχεται να σπάσει την καθημερινή ρουτίνα και, στην ηλικία του, η ρουτίνα ήταν όλη του η ζωή. Η ματιά του εξερεύνησε τον κήπο γύρω από την πισίνα. Στο τέρμα του κήπου ξεκινούσε το δάσος του Μαρσάκ, είκοσι επτά τετραγωνικά χιλιόμετρα δέντρα και μονοπάτια. Δεν υπήρχε τοίχος σ' εκείνη την πλευρά, ούτε καν συρματόπλεγμα, παρά ένα πυκνό φυσικό τείχος από φυτά. Το σπιτάκι της πισίνας, μια πολύ πιο πρόσφατη κατασκευή σε σχέση με τα υπόλοιπα, ορθωνόταν στην άλλη πλευρά της πισίνας, στα δεξιά.

Έστρεψε την προσοχή του στην πισίνα. Μέσα στη νεροποντή, η επιφάνειά της έδειχνε σαν να χόρευε ελαφρώς. Ο Όλιβερ μισόκλεισε τα μάτια του. Αρχικά αναρωτήθηκε τι έβλεπε. Στη συνέχεια, αντιλήφθηκε πως πολλές κούκλες ταλαντεύονταν πάνω στο νερό. Ναι, αυτό ήταν... Παρόλο που ήξερε πως δεν ήταν παρά κούκλες, ένωσε ένα ανεξήγητο ρίγος να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά του. Οι κούκλες επέπλεαν η μία δίπλα στην άλλη, με τα ανοιχτόχρωμα φορέματά τους να κυματίζουν στην επιφάνεια, την οποία μαστίγωνε η βροχή. Ο Όλιβερ κι η σύζυγός του είχαν πάει μία φορά για καφέ στο σπίτι της γειτόνισσάς τους. Η Γαλλίδα σύζυγός του ήταν ψυχολόγος πριν βγει στη σύνταξη κι είχε αναπτύξει μια θεωρία για τις άφθονες κούκλες στο σπίτι μιας γυναίκας που ζει μόνη της κι έχει πατήσει τα τριάντα. Επιστρέφοντας, είχε εξηγήσει στον άνδρα της πως η γειτόνισσά

τους ήταν πιθανότατα μια «γυναίκα-παιδί», κι ο Όλιβερ την είχε ρωτήσει τι εννοούσε. Τότε εκείνη είχε χρησιμοποιήσει εκφράσεις όπως «ανώριμη», «αποφυγή ευθυνών», «νιοιάζεται μόνο για την προσωπική της ευχαρίστηση», «έχει υποστεί συναισθηματικό τραύμα», κι ο Όλιβερ είχε εγκαταλείψει βιαστικά την κουβέντα: πάντα προτιμούσε τους ποιητές από τους ψυχολόγους. Αλλά ανάθεμα κι αν καταλάβαινε τι δουλειά είχαν οι κούκλες μέσα στην πισίνα.

Θα έπρεπε να καλέσω τους χωροφύλακες, σκέφτηκε. Αλλά τι να τους πω; Πως κάποιες κούκλες επιπλέουν σε μια πισίνα; Μια άλλη σκέψη τού πέρασε από το μυαλό. Δεν ήταν φυσιολογικό όλο αυτό... Ολάκερο το σπίτι φωτισμένο, πουθενά ψυχή ζώσα, κι αυτές οι κούκλες... Μα πού ήταν η κυρία του σπιτιού;

Ο Όλιβερ Ουίνσο άνοιξε το παράθυρο. Ένα κύμα υγρασίας εισχώρησε αμέσως στο δωμάτιο. Με τη βροχή να του μαστιγώνει το πρόσωπο, ανοιγόκλεισε τα μάτια κοιτάζοντας έντονα την αλλόκοτη συνάθροιση των πλαστικών προσώπων με τα ακίνητα βλέμματα.

Τώρα άκουγε τη μουσική πολύ καθαρά. Του ήταν γνώριμη κι ως μην ήταν Μότσαρτ, ο αγαπημένος του συνθέτης.

Να πάρει! Τι στον διάολο συνέβαινε;

Μια αστραπή έσκισε το σκοτάδι, κι ακολούθησε ο εκκωφαντικός κρότος του κεραυνού. Ο θόρυβος έκανε τα τζάμια να τρεμοπαίζουν. Η αστραπή, σαν το ξαφνικό φως ενός προβολέα, του αποκάλυψε πως κάποιος βρισκόταν εκεί. Καθισμένος στην άκρη της πισίνας, με τα πόδια του μέσα στο νερό, δεν είχε γίνει αρχικά αντιληπτός, διότι τον είχε καταπιεί η σκιά του μεγάλου δέντρου στο κέντρο του κήπου. Ένας νεαρός άνδρας... Είχε γείρει πάνω από τις κούκλες που επέπλεαν και τις κοιτούσε. Παρό-

λο που βρισκόταν καμιά δεκαπενταριά μέτρα μακριά, ο Όλιβερ μπορούσε να διακρίνει το χαμένο, καταβεβλημένο βλέμμα και το ορθάνοιχτο στόμα του.

Το στήθος του Όλιβερ Ουίνσο δεν ήταν πλέον παρά ένα στούντιο ηχογράφησης, όπου η καρδιά του χτυπούσε σαν δαιμονισμένος ντράμερ. Τι συνέβαινε εδώ πέρα; Πήγε βιαστικά προς το τηλέφωνο και σήκωσε το ακουστικό.